

Stures Sinne

"När människan först uppfattat gudariket så byggdes Miklagård i dess like. Ty i Miklagård finns det vin i överflöd; i Miklagård är husen byggda i vit sten och konstruerade med tre våningar av golv; och i Miklagård är kvinnorna fagra med nötfärgad silkeslen hud och finformade läppar." Så sade Stures far till honom för tio år sedan. Visst hade han rätt i att det fanns gott om vin och att arkitekturen var imponerande, dessutom ville Sture gärna förtydliga att kvinnorna var bland de vackraste han sett. Han var däremot en ärlig man och han måste därför medge att slavhandeln var minst lika ful som i Danmark och att herrarna här var, i högsta grad, jobbiga. Kristendomen var inte heller sig lik förväntningarna.

Danmarks kung, Knut den Store, hade nämligen påstått att Krist skulle leda den nya världen med kärlek. Men faktumet att den kristna hären som Sture hittat jobb hos gärna tågade ner småbyar till grunden och hade sig med de unga jungfrurna gick inte ihop med de fyra budorden Sture faktiskt lyckades lägga på minnet. Dessa lärde han sig när han druckit allt för mycket kryddvin med Fader Mattias i Bysans, en ung präst som höll sig till ett litet kapell. De kristna, ansåg Sture vara minst lika lömska som hedningarna hemma i Nyborg och därför kände han sig besviken på sin kungs ord.

Medelhavets friska vårsol och starka vindar väckte Sture, han fann sig själv lutandes över kanten på den Östromerska handelskoggen han var på. Vattnet stirrade honom djupt i själen, detta var något han var bekant med och han blickade tillbaka i djupet med samma intensitet. Att fokusera på något hjälpte med sjösjukan och snart kände han sig dras tillbaka in i sina tankar. Men innan han lyckats finna sig i ett tillstånd av lugn igen iakttog Sture något i havets avgrund, det var en mörk form och med närmare inspektion såg den ut att röra på sig. Inom sekunder hade han lagt hårt grepp om repet som såg ut att ligga fastknuten på skeppsgolvet och slängt sig överbord.

Sture är en viking och en hedning, det finns inte mycket han har gjort som skulle antyda att han voro en god kristen. Alkohol hörde till vardagen, blod likaså och sättet han betett sig mot kvinnor skulle hans mor inte finna njutning i. Trettiotre år, hundrasex kilo och hundranittio centimeter av blond, hednisk viking med lite fjun är vad Sture är.

När Sture stigit till ytan igen hade han inte räddat en av de muslimska slaverna som han förväntat sig, utan istället höll han i sin högerarm ett mjukt paket skeppsfrakt och framför honom seglade skeppet hastigt iväg. Sture ryckte till med vänsterhanden, men då han inte kände något motstånd i repet granskade han närmare och såg det ligga slapt och stilla i vattnet. Med kraftiga armtag hade han börjat simma mot båten medan han röt grova ord mot besättningen. Till hans lättnad stannade årorna men den känslan var kortvarig då de efter en kort paus började röra sig igen. Koggen försvann över horisonten och Sture tvangs inse att han inte skulle bli torr igen på ett bra tag.

Det var ovanligt för kompanier att ta död på sina legoknektar och andra hyrda män innan de ankom till civilisation. Dessa soldater är ofta i samband med välkända organisationer som, när de lärt sig att deras män mystiskt försvunnit, ofta kräver en större ersättning av något slag. Sture var inte uthyrdd av någon organisation, han har själv lånat ut sina stridsförmågor till skeppet som just lämnat honom till havs och i och med de först inte menat att slänga Sture överbord så fanns det ingen anledning till att rädda honom.

Allt Sture tidigare ägt förutom kläderna på kroppen försvann med båten mot Aten. Järnsvärdet, den röda särken, silverhalsbandet, allt. Minnesföremål han givits av familjemedlemmar och krigskamrater som dött i strid skulle snart bli sålda och aldrig mer bli sedda eller greppas av Sture igen. Faktumet vägde ytterst tungt i hjärtat, han tog ett djupt andetag, slappnade av och lade sig på rygg. Saltvattnet

höll honom flytande och inom kort befann han sig i samma tankar som han tvingats avbryta då hans egen idioti fört honom i vatten.

-

Att promenera mellan Bysans byggnader gav mig en känsla som inte skulle avta oavsett hur länge jag spenderat mitt långa liv i staden. Konstruktionerna tornade över mig i tät formation med ljuvliga färger och när den vita marmorn glittrade i solen bländades jag.

Jag svepte mitt vattenskin med vin och torkade svetten i min solbrända panna. Snart öppnades gatan utåt, buller och rop fyllde mina öron. Torget jag nu stod på var likt en skogsglänta i den massiva staden. Här fanns det marknad, i vilken det såldes frukt och vin, men man kunde även finna män och kvinnor, unga liksom gamla, såväl vit som svart hudfärg. Alla dessa var magra, nedstämda och framförallt bundna. Bundna och inskränkta så att de endast kunde röra sig inom ett halvmeters område. Jag spottade i avsky men visste att det inte fanns mycket att göra åt situationen, istället gick jag hastigt förbi och ut ur marknadsområdet.

Efter en lång vandring ankom jag till mitt mål, ett litet kapell som befann sig inemot en fjärdingsväg öst om Cirkus Maximus. De som bor där tittar inte sällan konstigt på mig och anmärker mer än vad jag själv skulle vilja på min höjd och mitt hår av alla saker. Jag har på sistone lämnat ringbrynjan och hjälmen hemma, håret kammar jag och ansiktet tvättar jag. Skägg hade jag ändå intet mycket av och därför gjordes inget med den avdelningen.

Omtalad som jag var fann jag ändå hus hos prästen i kapellet och vi talades ofta vid. Han talade vist och rationellt men varje gång han gjorde försök att konvertera mig fann han ingen lycka ty jag vet att jag skulle bryta mina löften så fort jag lämnat staden, liksom alla andra som låtit sig döpas.

Att följa kristna värderingar skulle suttit bra med mig om jag levte hemma på gården i Nyborg men hos väringagardet fann jag mycket av min glädje i att supa, strida och i mitt val av kvinnor. De troende herrarna jag följde lät mig och de andra mannarna bete oss som vi ville på slagfältet, utan tanke på skadan vi orsakade muslimerna eller till och med de som också följde krist. Hycklerit var avskyvärt, ingen heder fann jag i herrarnas själar när de beordrade mig att halshugga hedningar eller fångsla små pojkar som de, likt sina grekiska förfäder gärna tog i sängen. Om de inte betalade mig som de gjorde skulle de haft mitt fars svärd i halsen för länge sedan.

Efter att ha talat färdigt med prästen ställde jag mig upp med plötslig oro, ögonen svider och jag vänder mig mot kyrkoherden, en präst som nu inte längre var där. Lungorna fylls med en explosion och hjärtat greppas av en sensation av hopplöshet. Jag haltar mig mot kapelldörren och då jag öppnar den öppnas också min syn, en syn fylld med blått och ett starkt glittrande ljus i ögonvrån, och då vaknar jag.

Och då vaknar jag av att min unga brorson petar mig i pannan. Min brorson som jag under en period matat med gröt i långhuset när min syster varit sjuk.

Och då vaknar jag av att löven kittlar mig i fotleden och att den svala höstbrisen fyller mina näsborrar med frisk, dansk luft.

Och då vaknar jag av min moders röst, hennes röst som var lik en stämma av rosor i en värld av hat och våld. Rösten som manade mig att slakta grisarna, ty vintern snart var kommen.

Och så vaknar jag.